

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2258/10

בפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן

העותר: ד"ר אייל מדני

נגד

המשיבה: עיריית תל אביב-יפו

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: עו"ד שי לביא

בשם המשיב: עו"ד אסתר לוי

פסק-דין

השופטת א' חיות:

עניינה של עתירה זו בבקשת העותר כי עיריית תל אביב-יפו (המשיבה) (להלן: העירייה) תבטל צו הריסה שהוצא על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו בשנת 1994 ביחס לבית מגורים בתל אביב הידוע כחלקה 99 בגוש 6137 (להלן: הנכס). כמו כן מבקש העותר צו ביניים האוסר על העירייה לבצע את צו ההריסה עד להכרעה בעתירה.

1. בשנת 1993 הוגש לבית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו כתב אישום נגד אימו המנוחה של העותר (להלן: האם), בו יוחסה לה עבירה של בנייה ללא היתר על פי חוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965. במסגרת הסדר טיעון הוסכם בין העותר ובין התביעה כי העותר ישא באחריות לבניה ועוד הוסכם כי יוצא צו הריסה לנכס אך ביצועו יעוכב בשנה. בגזר דינו מיום 21.2.1994 (ת"פ 192/93) הורה בית המשפט

לענינים מקומיים (כב' השופטת ד' קרת-מאיר) על הריסת הנכס (להלן: צו ההריסה או הצו), וקבע כי על הוועדה המקומית לתכנון ובניה בתל אביב-יפו (להלן: הוועדה המקומית) לשקול האם יש מקום לבצע את ההריסה. כמו כן קבע בית המשפט כי נוכח "מצבה המיוחד" של האם המתגוררת בנכס, יעוכב ביצועו של צו ההריסה לתקופה של שנים עשר חודשים.

2. בחודש דצמבר 2001 נפטרה האם ובחודש מרץ 2002 ביקשה הוועדה המקומית לבצע את צו ההריסה. בהתחשב בכך פנה העותר ביום 24.4.2002 לבית המשפט לענינים מקומיים בבקשה למתן צו מניעה זמני וטענתו העיקרית היתה כי מי שכיהן בתקופה הרלבאנטית כראש העיר וכיו"ר הוועדה המקומית, מר שלמה להט (להלן: ראש העיר הקודם), הורה שלא לבצע את צו ההריסה וזאת על רקע טענתו של העותר כי מדובר בנכס שנפגע מנפילת טיל במהלך מלחמת המפרץ הראשונה. בית המשפט לענינים מקומיים דחה את הבקשה בקובעו כי העותר אינו מפנים את משמעותו של גזר הדין החלוט וכן את העובדה שעסקינן בבנייה בלתי חוקית. בקשה נוספת למתן צו מניעה שהגיש העותר לבית המשפט לענינים מקומיים כשנתיים לאחר מכן נדחתה אף היא, וערעור על החלטה זו נדחה ביום 19.6.2006 על ידי בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת י' שבח), אשר ציין בפסק דינו כי ככל שהעותר טוען להפרת הבטחה שלטונית, עליו להגיש בעניין זה עתירה מינהלית.

3. בעקבות פסק-דינו של בית המשפט המחוזי אכן הגיש העותר ביום 14.9.2006 עתירה מנהלית בבית המשפט לענינים מינהליים בתל אביב-יפו, בה עתר למתן סעד המורה לעירייה להימנע מלבצע את צו ההריסה, נוכח החלטתו הנטענת של ראש העיר הקודם כיו"ר הוועדה המקומית להימנע מביצוע הצו. במהלך הדיון שהתקיים בעתירה ביום 25.12.2006 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסכמה לפיה ביצועו של צו ההריסה יעוכב לתקופה של 15 חודשים ובהתחשב בהסכמה זו נמחקה העתירה. למרות ההסכמה שהושגה בין הצדדים כאמור, טרם בוצע צו ההריסה עד היום ונוכח כוונת הוועדה המקומית לבצעו בקרוב, הוגשה העתירה שבפנינו.

4. העותר, המתגורר לטענתו בנכס, טוען כי הוא רשאי להסתמך על הבטחתו השלטונית של ראש העיר הקודם לפיה צו ההריסה לא יבוצע ולטענתו, העובדה שהעירייה לא ביצעה את הצו במשך תקופה ארוכה מעידה על כך שאכן ניתנה לו הבטחה שלטונית כזו. העותר מצרף לעתירה בעניין זה מכתב משנת 2002 שכתב ראש העיר הקודם לראש העיר המכהן, מר רון חולדאי, בו ציין ראש העיר הקודם כי הוא החליט בזמנו שלא לבצע את צו ההריסה בהתחשב בעובדה שהנכס נפגע במהלך

מלחמת המפרץ (המכתב הוגש לראשונה לבית המשפט לעניינים מקומיים בבקשתו השנייה של העותר למתן צו מניעה ומאז הוגש בתמיכה להליכים הנוספים בהם נקט). העותר מדגיש כי אפילו אין מדובר במקרה דנן בהבטחה שלטונית במובנה המקובל אלא ב"הבטחה מעין מינהלית", הוא רשאי להסתמך עליה והעירייה, מצידה, לא היתה רשאית לשנות את עמדתה בעניין זה.

5. בתגובתה לעתירה טוענת העירייה כי דין העתירה להידחות על הסף והיא מציינת בהקשר זה כי ביצועו של צו ההריסה לא הוטל עליה כי אם על הוועדה המקומית שלא צורפה כמשיבה לעתירה. כמו כן טוענת העירייה כי היא אינה מוסמכת לבטל צו הריסה שניתן במסגרת הליך פלילי ולגישתה אין מקום שבית משפט זה יידרש לעתירה מן הטעם שהיא מופנית נגד גזר דין חלוט שניתן לגבי הנכס. עוד טוענת העירייה כי העתירה נגועה בחוסר ניקיון כפיים ובחוסר תום לב שכן טענותיו של העותר בדבר הבטחה שלטונית נדחו על ידי הערכאות השונות אשר בחנו את מכתבו של ראש העיר הקודם. העירייה מוסיפה ומדגישה כי בניגוד לנטען בעתירה, הנכס הושכר בשנים האחרונות לצדדים שלישיים והעותר אינו מתגורר בו. כמו כן טוענת העירייה כי מבדיקות שערכה התברר כי הנכס נשוא העתירה לא נפגע במהלך מלחמת המפרץ הראשונה ולגופו של עניין טוענת העירייה כי מכתבו של ראש העיר הקודם אינו מבסס הבטחה מינהלית המצדיקה את אי ביצוע הצו.

6. דין העתירה להידחות על הסף ולצורך כך די בעובדה שבעלת דברו של העותר בעניין ביצוע צו ההריסה איננה העירייה המשיבה כי אם הוועדה המקומית (להבחנה הנדרשת בין השתיים ראו ע"א 324/82 עיריית בני ברק נ' רוטברד פ"ד מה(4) 102, 116). משהופנתה העתירה כנגד העירייה ואילו הוועדה המקומית לא צורפה כמשיבה לעתירה, דין העתירה להידחות על הסף מטעם זה בלבד.

אוסף ואומר כי יש לדחות את העתירה על הסף גם משום שאין על פני הדברים בסיס כלשהו בדין לסעד המבוקש בה והוא – ביטול צו הריסה חלוט שניתן על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים עוד בשנת 1994. בית משפט זה אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיהם של בתי המשפט "הרגילים" והעובדה שהעותר אינו משלים עם תוצאותיו של פסק דין חלוט שניתן בהליך פלילי הנוגע לנכס, אין בה כדי להצדיק את התערבותו של בית משפט זה בצו שניתן (השוו בג"ץ 2520/05 בשארה נ' ראש עיריית ירושלים, פסקה 5 (לא פורסם, 10.10.2005)). מכל מקום, אפילו היו הטענות בעתירה מופנות נגד אופן הפעלת שיקול הדעת על ידי הגורמים הרלבאנטיים באשר לביצוע הצו השיפוטי (להבדיל מטענות הנוגעות לעצם תוקפו של הצו), עמד לעותר סעד חלופי

והוא - הגשת עתירה לבית המשפט לענינים מינהליים (ראו בג"ץ 10140/07 וואורי נ' עיריית ירושלים, פסקה 3 (טרם פורסם, 1.7.2008)). העותר אף נקט בהליך כזה אשר הסתיים במחיקת העתירה לאחר שהוסכם בין הצדדים על עיכוב ביצועו של צו ההריסה למשך 15 חודשים דהיינו, עד יום 1.4.2008. בהינתן הסכמה זו ומשמוצה על ידו הסעד החלופי, קשה שלא לתמוה מה ראה העותר להגיש את העתירה שבפנינו. אכן, נוכח ההליכים שסקרנו עד כה עולה החשש כי העותר הפך את הליכי המשפט בערכאות השונות קרדום לחפור בו, על מנת להעביר את רוע גזירת צו ההריסה שניתן עוד בשנת 1994 אך טרם בוצע עד היום.

אשר על כן, העתירה נדחית ועמה הבקשה למתן צו ביניים. העותר ישלם למשיבה שכר טרחת עורך-דין בסך של 3,500 ש"ח בתוספת מע"מ כדין.

ניתן היום, כ"ט אייר תש"ע (13.5.2010).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט